

בש"פ 5154/15 - אדוארד שויחט נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5154/15

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: אדוארד שויחט

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי
בתל אביב-יפו, מיום 22.7.2015, בע"פ
13739-07-15, שניתנה על-ידי כב' השופט י' לוי

בשם המבקש: עו"ד אריאל טוקוב

בשם המשיבה: עו"ד עמרי כהן

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט י' לוי), בע"פ 13739-07-15, מיום 22.7.2015.

2. בד בבד עם הבקשה לרשות ערר, התבקשתי לעכב את ביצוע עונש המאסר, אשר הושת על המבקש, עד

להכרעה בבקשה. בהחלטתי, מיום 24.7.2015, נעתרתי לבקשתו זו של המבקש והוריתי על עיכוב ביצוע העונש, עד להכרעה בבקשה לרשות ערר.

רקע והליכים קודמים

3. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו את העבירות שלהלן: גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); נהיגה בשכרות, לפי סעיפים 62(3) בצירוף סעיפים 63 ו-64ד(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה; נהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה; נהיגה ללא ביטוח, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש]; התחזות לאחר במטרה להונות, לפי סעיף 441 רישא לחוק העונשין; והכשלת שוטר בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין. על-פי כתב האישום, ביום 12.11.2010, ברחוב מנחם בגין בתל אביב, נהג המבקש ברכב מסוג מאזדה, כשהוא שיכור; כאשר רישיון הנהיגה שלו פסול לנהיגה; וכשאין בידו ביטוח לנהיגה כנדרש על-פי החוק. ועוד נטען, כי בעת עיכובו לבדיקת השכרות, הציג עצמו המבקש כאדם אחר באמצעות רישיון נהיגה אותו הוא גנב.

4. ביום 27.5.2015, לאחר ניהול משפט הוכחות, הרשיע בית משפט השלום בתל אביב-יפו (כב' השופטת ל' מרגולין-יחידי) את המבקש בכלל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, למעט עבירת הגניבה, ממנה הוא זוכה. במוקד הכרעת דינו, דחה בית משפט השלום את טענת האליבי אותה הציג המבקש, לפיה בעת ביצוע העבירות, ביום 12.11.2010, הוא שהה אצל חברתו בראשון לציון (להלן: טענת האליבי). נקבע, כי "בסתירה חזיתית לטענת האליבי, איכון הטלפון של [המבקש] מִסְפֵּר סיפור שונה לחלוטין" (להלן: ראיית האיכון). זאת שכן, במועד הסמוך לביצוע העבירות בוצעו ממכשיר הטלפון של המבקש שתי שיחות באיזור הקרוב לרחוב מנחם בגין בתל אביב. ועוד ציין בית משפט השלום, בהקשר לכך, כי כאשר נודע למבקש על ראיית האיכון, הוא "שינה בעדותו ב-180 מעלות את הגרסה לעניין הטלפון". תמיכה נוספת לקביעתו בנוגע לטענת האליבי, מצא בית משפט השלום בכך שהרכב שעוכב לבדיקה היה רכבו של המבקש; ובכך שנתוני האישיים של האדם שעוכב לבדיקה תואמים לנתוני המבקש. לבסוף, נקבע כי צבר הראיות שהציגה המשיבה מוכיח, מעבר לספק סביר, את יסודותיהן של כלל העבירות שיוחסו למבקש. לצד זאת, זוכה המבקש מביצוע עבירת הגניבה, שכן נקבע, בין היתר, כי הוא לא הוזהר בחקירתו לגביה.

5. ביום 24.6.2015, גזר בית משפט השלום את דינו של המבקש, ודן אותו ל-9 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בנוסף להפעלה במצטבר של 4 חודשי מאסר, מתוך 6 חודשי מאסר על תנאי שהושתו על המבקש בפ"ל 763/07. עוד הושתו על המבקש 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור המבקש, במשך 3 שנים, את העבירות בהן הורשע; קנס כספי בסך 500 ₪ או 2 ימי מאסר תמורתו; והתחייבות כספית בסך 7,500 ₪, לבל יעבור המבקש, במשך שנתיים, את העבירות בהן הורשע. בנוסף, נפסל רישיון הנהיגה של המבקש לתקופה של 4.5 שנים, והוטל על המבקש עונש של 9 חודשי פסילת רישיון נהיגה על תנאי, לבל יעבור, במשך שנתיים, עבירות של נהיגה בשכרות או נהיגה בעת פסילה ועבירות של נהיגה ללא רישיון או ללא ביטוח. לבסוף, ניתן "צו כללי לתפיסת מוצגים, לשיקול דעת קצין משטרה".

6. המבקש לא השלים עם תוצאה זו וערער עליה לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו. בד בבד עם הודעת הערעור, הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר לריצוי בפועל, אשר הושת עליו בגזר דינו של בית משפט השלום. ביום 22.7.2015, דחה בית המשפט המחוזי (כב' השופט י' לוי) את בקשתו של המבקש לעיכוב ביצוע העונש. נקבע, כי עניינו של המבקש אינו נמנה על המקרים המצדיקים עיכוב ביצוע, בהתאם להלכה שנקבע בע"פ 111/99

שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000) (להלן: עניין שוורץ). בית המשפט המחוזי ציין, כי "איני סבור שקיים סיכוי גבוה להתערבות ערכאת הערעור, בקביעת [בית משפט השלום], לרבות ביחס לראיית האיכון". בית משפט השלום, כך נקבע, "ניתח באופן משכנע, ומבוסס כדבעי בראיות, את דחיית טענת האליבי של המבקש, כמו גם את מיקומו בזירת העבירה". אשר לטיב ערעורו של המבקש על גזר הדין, סבר בית המשפט המחוזי כי העונש שהוטל על המבקש "נוטה לקולה, באופן שספק רב אם ערכאת הערעור תתערב בו".

הבקשה לרשות ערעור

7. ביום 24.7.2015, הגיש המבקש את הבקשה שלפניי, במסגרתה טען כי שגה בית המשפט המחוזי בקובעו כי סיכוי ערעורו של המבקש אינם גבוהים. נטען, כי בית משפט השלום שגה כאשר הפריך את טענת האליבי בהסתמך על ראיית האיכון. זאת שכן, ראייה זו נמסרה מפי עד אשר הצהיר כי "בידו רישום נתונים, אך הוא איננו אחראי לאמיתות תוכנם". בנוסף, טען המבקש כי העובדה שהשוטרים שערכו אותו לבדיקה לא זיהו אותו בוודאות, במסגרת זיהוי שנערך לאחר כעשרה חודשים, מקימה ספק בדבר הימצאותו של המבקש במקום ביצוע העבירות בהן הורשע. לבסוף, סבר המבקש כי קיים סיכוי סביר שערעורו על חומרת העונש יתקבל, ועונש המאסר שהושת על המבקש יומר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

8. בתגובה לטענותיו של המבקש, טענה המשיבה כי אין מקום לעכב את ביצוע עונשו של המבקש, שכן סיכוי ערעורו של המבקש להתקבל הינם "קלושים". לטענת המשיבה, הכרעת דינו של בית משפט השלום "מבוססת על שורה ארוכה של ראיות, המוכיחות מעבר לכל ספק סביר כי המבקש הוא האדם שנהג ברכב", וזאת, "אף אם נתעלם מראיית האיכון". אשר לערעורו של המבקש על חומרת העונש, טענה המשיבה כי העבירות בהן הורשע המבקש חמורות ביותר, ולכך יש להוסיף את עברו הפלילי והתעבורתי המכביד. על-כן, כך לגישת המשיבה, גם אם יקל בית המשפט המחוזי בעונשו של המבקש, הסיכוי שהעונש יומר לריצוי בדרך של עבודות שירות הינו נמוך ביותר.

דין והכרעה

9. דין הבקשה להידחות. הבקשה אינה עונה על אמות המידה שנקבעו למתן רשות לערור. הבקשה אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות, החורגת מעניינם של הצדדים לה, ולא מתקיימות נסיבות פרטניות חריגות המצדיקות היעדרות לבקשה זו (בש"פ 3298/15 חיראק נ' מדינת ישראל (12.5.2015); בש"פ 2809/14 בזק נ' מדינת ישראל (14.4.2014)).

10. אציין, כי גם לגופו של עניין אין בידי לקבל את טענותיו של המבקש. זאת שכן, לשיטתי, עניינו של המבקש אינו נמנה על המקרים החריגים המצדיקים עיכוב ביצוע עונש מאסר, בהתאם לעניין שוורץ. סבורני, כי חרף עמדתו של המבקש, סיכוי ערעורו להתקבל אינם מבטיחים במיוחד, וזאת מבלי לקבוע מסמרות בדבר. בית משפט השלום נימק את הכרעת דינו באופן מפורט ומשכנע, וקבע ממצאים חד משמעיים נגד המבקש בשאלות המרכזיות שבמחלוקת. ניכר, אפוא, כי המשוכה שעל המבקש לעבור על מנת לחתור תחת ממצאים אלו גבוהה ביותר. לכך יש להוסיף, את ההלכה לפיה, ככלל, אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על-ידי הערכאה המבררת. אשר לעונשו של המבקש, סבורני כי, על פני הדברים, מדובר בעונש מידתי וראוי, המאזן כהלכה בין כלל השיקולים הצריכים לעניין. מטעמים אלו, לגישתי, סיכוי ערעורו של המבקש להתקבל הינם נמוכים, ואין מקום לעיכוב ביצוע

העונש.

11. אשר על כן, הבקשה נדחית בזאת.

לפיכך, מתבטלת בזאת החלטתי מיום 24.7.2015, בנוגע לעיכוב ביצוע עונש המאסר לריצוי בפועל, אשר הוטל על המבקש. המבקש יתייצב לריצוי עונש המאסר בימ"ר ניצן, ביום 30.8.2015, עד השעה 09:00, או על-פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את כניסתו למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ד באב התשע"ה (9.8.2015).

ש ו פ ט
